

Socialdemokratiet paa ingen Maade er fremmed for den Opfattelse, at der her burde og kunde være andre Arbejdstidsforhold. Han ved ogsaa, hvad Grunden er til, at man holder saa doktrinaert fast paa den indenfor disse Fag, nemlig den, at man frygter, at en Opgiven af den der vilde betyde en Indledning til at opgive den andre Steder. Det er ud fra disse Synspunkter, vor Ordfører her i Salen i Spørgsmaalet om Arbejdstiden saa ofte har peget paa, at en Lovfæstelse af Arbejdstiden i Tilslutning til internationale Konventioner vilde gøre det muligt, at Arbejderne i Tryghed, overfor det vigtigste i denne Bestemmelse: Bevarelsen af Arbejdstiden i de store Industrier, vilde være i Stand til at bevæge sig friere paa de Omraader, som ligger udenfor dette, og hvor Konventionen tillader en fuldkommen Frihed i Behandlingen gennem Dispensationer. Med andre Ord, Spørgsmaalet om Produktionen er ikke løst ved den ensidige Tale, som den højtærede Statsminister har holdt her i Dag.

Under Omtalen af dette Spørgsmaal fremsatte den højtærede Minister en mærkelig Udtalelse. Han sagde, at ved at forhøre sig angaaende de sluttede Arbejdsløsoverenskomster hos forskellige havde man faaet det Svar, at man kunde ikke betale Lønnen, og at man kun vilde opretholde den i de Dele af Virksomheden, som var lønnende, men lade den øvrige Del af Virksomheden ligge stille, og han karakteriserede derfor disse Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere som en Planlægning af en kommende Arbejdsløshed. Jeg vil tillade mig at gaa ud fra, at det er utænkeligt, at Arbejdsgivere og Arbejdere har kunnet slutte Overenskomster af denne Art. Hvis de to Parter havde sluttet Overenskomster af denne Art, vilde det jo betyde, at de her i Landet opretholdt en højere Løn for den lykkelige Del af Arbejderklassen, som har Arbejde, men paa Grund af Arbejdsløsheden en betydeligt lavere faktisk Løn for den samlede Arbejderklasse, end der kunde være opnaaet gennem nogen Nedsættelse af Lønnen, og det er utænkeligt, at Arbejdsgivere og Arbejdere kan gaa ind i en saadan Overenskomst. Jeg tror derfor, at disse Overenskomster er sluttet ud fra det Synspunkt, at paa disse Vilkaar og under de Vilkaar, der i øvrigt kan tænkes tilvejebragt her i Landet, kan Arbejdet komme i Gang, naar man hjælper til med, hvad der i øvrigt er fornødent fra Statens Side, og det er blandt andet Nedbringelse af Statens Udgifter, hvorom jeg har udtalt mig i Gaar.

Den højtærede Statsminister har i sin Tale ikke i nogen Maade beskæftiget sig med de Ting i Krisepolitikken, som jeg nævnte og begrundede som fra vort Synspunkt manglende i denne. Tavsheden herom opfatter jeg som et Udtryk for, at Regeringen ikke paa nærværende Tidspunkt vil udtale sig om disse savnede Led i et Kriseprogram, men at Regeringen vil være rede til at forhandle om de Spørgsmaal, der af mig blev nævnt. Den højtærede Minister sagde, at han beklagede, at jeg havde taget til Orde for at lade den nødvendige Reduktion af Statsudgifterne finde Sted i Løbet af to Finansaar, og tilføjede, at han forstod godt Hensigten dermed, nemlig at vise Hensyn overfor Interesser, der berøres deraf. Det er den ene Side af Aarsagen til, at jeg anbefalede denne Fremgangsmaade, men der er ikke blot Hensynet til disse Kredses Interesser, der er ogsaa Hensynet til Statens, Samfundets Interesser, til, at man ikke skal gribe fejl i sin Afgørelse i Aar ved at presse frem til samlet Afgørelse Ting, som meget vel kan afgøres i Løbet af to Finansaar, idet man efter den første Nedsættelse vil være bedre i Stand til at se, hvad der yderligere er nødvendigt.

Det ærede Medlem Hr. Stauning har udtalt, at Takstnedsættelserne modsatte man sig, fordi man ikke vilde være med til at forøge Statens Underskud gennem et Underskud paa Statsbanerne. Det ærede Medlem fortsætter saaledes den Politik, som han hidtil har ført, hvis eneste Formaal, eller eneste Resultat i alt Fald, er Stabilisering af Krisen. Det er mærkeligt fra socialdemokratisk Side at høre denne Imødegaaelse af Takstnedsættelser fremført. Det er kun, fordi Socialdemokraterne er gaet ind i en dogmatisk antisocial Finanspolitik. Men det er ganske uforstaaeligt at høre dette fremsat fra Socialdemokratiet, samtidig med at man erklærer, at man er villig til at yde store Tilskud til Erhvervslivet for at faa dette i Gang. Hvorledes kunde man da, selv om nu Resultatet var, at der dertil krævedes Tilskud, fra socialdemokratisk Side afvise et Tilskud til Erhvervslivet, som kom alle Erhvervslivets forskellige Grene paa samme Maade til gode, og som ikke indeholdt nogen af de Vanskeligheder, som følger med de øvrige Tilskud? Hvorledes kan man ud fra det socialdemokratiske Synspunkt vende sig med denne Begrundelse mod Takstnedsættelse? Kun fordi man er blevet Dogmatiker paa et bestemt Punkt. Vi fra vor Side mener, at Takstnedsættelser er et af de Lægemedler, som Krisen først og